

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 glđ., za pol leta 8 glđ., za četrt leta 4 glđ., za en mesec 1 glđ. 40 kr.

V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 glđ., za pol leta 6 glđ., za četrt leta 3 glđ., za en mesec 1 glđ. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 glđ. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Narečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Nasnanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristopna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rekopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 84.

V Ljubljani, v ponedeljek 14. aprila 1890.

Letnik XVIII.

Od podpisanega odbora smo prejeli naslednji oklic:

Gospodje volilci II. razreda!

Radikalna stranka je sklenila rušiti disciplino in v svojem glasilu dné 12. t. m. proglasila za II. razred svoje kandidate. Tudi nam neso po godu vsi kandidatje, katere kandiduje narodni meščanski volilni odbor, toda iz discipline hoteli smo klanjati se njegovemu ukrepu. Sedaj pa, ko se ruši disciplina z one strani, hočemo si tudi mi prosto izbrati svoje kandidate. Meščanje! Upamo, da nas je še mnogo v Ljubljani, katerim so pravi interesi našega stolnega mesta bolj na srečo, nego **puhla fraza in kričanje.**

Po resnem preudarku priporočamo Vam za **II. volilski razred**, ki voli v **sredo dné 16. t. m.** nastopne kandidate:

Ludvik Ravnihar, dež. sod. svetovalec v pok.,

dr. Alfonz Mosché, odvetnik,

Ferdo Tomažič, poštni oficijal,

Vladimir Hrasky, deželni inžener.

Te gospode volite in ne udajte se terorizmu! Pogumno naprej, in zmaga je naša!

Neodvisni narodni meščanski volilni odbor.

Mestne volitve in „Slov. Narod“.

Mnogo let dopolnilne volitve v mestni zastop ljubljanski niso bile tako živahne, kakor bodo letošnje, ki so se danes pričele v III. razredu. Temu je vzrok v prvi vrsti ta, da hoče ožja stranka „Slov. Naroda“ dobiti v roke monopol pri mestni upravi ter svojevolsko gospodariti „z mestnim premoženjem in v gotovem delu tudi z imovino mestnega prebivalstva“. Že zadnja leta smo opazovali in čutili terorizem mestnih očetov te stranke, katerim se je zaradi „ljubega miru“ udajala večina mestnega zastopa, obstoječa iz mirnejših in treznejših meščanov.

Ta terorizem je bil tudi vzrok, da so bili letošnji volitveni shodi, ki odločujejo kandidate za mestni zastop, tako slabo obiskani in da so mnogi meščanski krogi javno in zasebno izražali željo, naj se konservativni življi združijo v odpor proti radikalcem in „naprednjakom“ iz tabora „Slov. Naroda“. Pričelo se je volitveno gibanje v tem oziru. Obrtniki so nekaj dni omahovali na radikalno in konservativno stran. Generalni štab „Slov. Naroda“ je sklical k posveto-

vanju voditelje obrtnikov ter jim narekaval svoje kandidate. Ker se o teh niso mogli zjediniti, zaklical jim je generalni pribočnik radikalnega štaba: „Združili se bodemo proti Vam s „klerikalci!““. Ker so med obrtniški voditelji tudi možje, ki se vsled mode nečejo prištevati javno konservativni stranki, postavili so v III. razredu svoje kandidate.

Enako samovoljno je postopal „Narodov“ štab v ostalih dveh razredih. Ker pa je našel tudi tu opravičen odpor, postavil je na svojo roko v II. razredu kot kandidata gosp. dr. Majarona, ki je na volitvenem shodu izjavil, da se kot mlajša moč umakne starejšemu in izkušenemu kandidatu, katerega priporoča tudi meščanski volitveni odbor. Sedaj se vršé pogajanja tudi proti dvema priporočenima kandidatom v I. razredu. Kot bojni klic je generalni štab „Slov. Naroda“ v soboto objavil med drugim tudi naslednje:

Odločno protivni pa smo gledé teh volitev postopanju klerikalne stranke, katera se v boj postavlja s pravimi svojimi sredstvi za svoje kandidate. Nje ne vladajo oziri za mestne interese, ampak oziri za svoje možake, katerim hoče na vsak način pomagati do neke veljave, oziri za svoje sebične namene, ki naj bi sedaj tudi v mestnem zastopu bili povod razporu in nepraktičnemu boju. Volilci se niti

zavedali niso, da ta politična stranka na II. volilnem shodu nastopa s svojim strankarskim kandidatom. Drugi kandidat imel je brezdvobeno večino za se, a ker ni bil kandidat stranke, ampak stvari, umaknil se je prostovoljno kandidatu, ki ga je prav za prav na ščit dvignila klerikalna stranka. A že drugi dan na shodu I. razreda pokazalo se je očitno, da klerikalni stranki ni prav do nič drugega, nego le za svoje osebe. Ko je zapazila, da ima mej volilci jeden glas večine, pohitela je „zmagati“ z obema svojima kandidatom. Tu ni veljal nobeden ozir, nobeden argument, samo da sta obveljala dva ostro izražena klerikalca. Tako postopa tista stranka, ki je še nedavno slovesno naznanjala, da jej ni nič do vlade, nego da rada prepušča posvetnim možem krmilo, samo da je delovanje složno. Tako dela stranka, ki je pri isti priliki prav tako slovesno priznavala, da niti nima mož, ki bi bili sposobni prevzemati javne mandate. Sedaj, ko znamo, s kakšnimi „možmi“ hoče ona operirati, sedaj, ko leta od jednega do drugega, naj za božjo voljo prevzame „od nje“ mandat, sedaj, ko se tako rekoč z mestnimi mandati trži in kupčuje, sedaj ko ta klerikalna stranka celo ruje proti izkušenim in zaslužnim kandidatom, bivšim in mnogoletnim mestnim odbornikom, sedaj je vse jasno, jasno kot beli dan!

LISTEK.

Izpovedanja bivšega prostomisleca.

(Spisal Leo Taxil. Iz francosčine preložil Martin Žiltir.)
(Dalje.)

V tej dōbi je bil prefekt ronskih ustij Alfonz Gent; človek, kakor Bordone. Glejte, kaj je Gambetta brzojavil na to stran, Gentu, o njegovem avignonskem rojaku:

„Lyon, 25. decembra 1870.

Minister notranjega prefektu, Marseille.

... Gotovo veste, da ima Garibaldi za načelnika višjega stana Bordona, s katerim je, kakor se zdi, prav težko živeti; ker je veliko odstopov v Garibaldijevi četi, provzročeni po njegovem ravnanju, njegovem vsemogočnem obnašanju, njegovi neznosni ošabnosti, da ne omenim drugih vzrokov, o katerih nočem tukaj ničesar reči.

Če morete porabiti svoj vpliv, storite nam veliko uslugo.

Podpis: Leon Gambetta.“

Gotovo je, da je Bordone delal na to, da bi onemogočil Garibaldija, in je vse v nered spravljal. Njegov namen je bil tudi, odstraniti, če treba, z obrekovanjem tiste Lahe, ki so dobro voljo imeli. V tem delu nereda in sramočenja mu je pomagal njegov akolit, polkovnik Gauckler, ki se ni sramoval poskušnje, opljevati vrlega Canzia, kogar obnašanje v tem vojskovanju je bilo tako junaško, da so mu vsi hvalo dajali. Gauckler je predstavljal Bordona kakor jedinega človeka, zmožnega, rešiti položaj.

Sporočilo:

„Autun, 6. januarija 1871.

Polkovnik Gauckler odposlanec za vojsko, Bordeaux.

Garibaldi ne more več potovati; zdi se, da so njegove moči pošle; on je v rokah svoje laške okolice, ki je prav malo vredna, posebno njegov zet, in Lobbia, podnačelnik višjega stana, znan malo hvalno.

Kadar ni Bordona, ta okolica v Garibaldijevem imenu stori neumnosti in grdobje, ki v nered spravljajo in sprijajo vojno. Zdi se, da so sklenili, ne

delati. Vsled belih listov in pooblastil, danih Lobbiju, se zgodé imenovanja in zmešnjave, da se občinstvo nad njimi spodtika.

Francozi bi se radi bili in se čutijo ponižane, ker imajo laške načelnike, nezmožne in brez poštenja. Bordone ima veliko truda, da preprečava odstopo v trumah, in bode le težko rešil Garibaldijevo ime madeža, ki bode polisal republiko.

Predolgo, da bi Vam dejanja navedel. Če želite, pošljem pismo.

Rajši bi imel preiskovalno komisijo.

Najbolje bi bilo, če bi Garibaldi odpovedal vlogo, katere igrati ni več zmožen zaradi svojega stanja, ali da bi kak komisar, previden z zadostujočimi močmi, prišel očistiti vojno in paziti na red.

Podpis: Polkovnik Gauckler.“

Kaj je storil g. de Freycinet? Imenoval je za generala človeka, katerega je Gambetta zaničeval, katerega je Ranc razglasil za nečastnega, in o katerem je ves svet vedel, da mu nedostaje poštenja. Tukaj so besede tega nerazumljivega imenovanja:

„Nitor in odločeni!“ Zbujali se se „narodni volilci“ v edgor to mi pričakuje, da se s njimi združijo vsi zadržani ljubljanski meščani v boji zoper temne nemere klerikalne stranke, ki hoče podjarmiti cele javne interese našega deželnega stelnega mesta. Vsak, komur je naj namj tega, da ljubljanski zastop gledé časti in naprednega dela tekmuje s drugimi stelnimi mesti naše države, dela naj te dni na to, da ne pridejo do večine kandidati stranke, kateri je vse greje na stei, nego lokalna korist in narodni razvoj! —

Na ta bojni klic odgovarjamo najprvo, da ne poznamo ne v mestu, ne na deželi klerikalne stranke, temveč konservativno-narodno, ki se poraja vsled brezozirnosti radikalne ali ožje „Narodove“ stranke v vseh slojevih prebivalstva ter narašča v mogočno falango, s katero morajo gospodje v „Narodni tiskarni“ že sedaj računati. Tu je vir volilnega gibanja, terorizem petorice je razburil duhove, ki iščejo zveze proti napominani hegemoniji, ki je že 20. januarija t. l. napisala na svoj prapor: „Če kdo takih pride v našo sredo, vrzite ga skozi vrata, in če so tik vrat še stopnjice, vrzite ga tudi po stopnjicah navzdol, da ga nikdar več nazaj ne bode! Pri tem ne glejte na obleko, naj je taka ali taka, v njej tiči izdajalec slovenskega naroda, ki služi vsaki pošteni slovenski družbi v sramoto in gnus!“ Ta gospóda sedaj ljubljanske volilce kliče na pomoč proti nezavisnim in zavednim meščanom. Smešno je od gospodov, da po židovski navadi ponavljajo fraze o klerikalizmu in njegovih temnih namerah. Zavedni in napredni meščanje so, ki ne poslušajo kategoričnega povelja glasila znané petorice. In to je njihova pravica, katero jim „Slov. Narod“ šteje v greh. Osebnih koristi od konservativno-narodne stranke nihče ne išče, ker vsakem u občinskemu zastopniku mora biti na srci edino le korist stolnega mesta, oziroma njegovih davkoplačevalcev.

Boj je napovedan, konservativna stranka ga tudi sprejme, če že ni drugače. Boljši je očiten boj, nego zavraten terorizem.

Neprijatelj kmetstva in obrtništva.

Vselej je to vesel pojav med nami, kedar našinci priznavajo načelo: „Svoji k svojim“ in se takó mogočna in velevažna stanova, kmetški in obrtniški, oglašata v obrambo svojih pravic ter odbijata njima preteče nevarnosti in se trudita po svojih močéh za povzdigo posamičnih koristij.

Na rožicah v istini dandanašnji nimata postljano niti kmet, niti obrtnik, vendar dosegla sta pri sedanjih razmerah vsaj toliko, da so obema dobro znana pota, ki vedejo k boljšemu, in po katerih morata hoditi v sedanjih razmerah, ugajajoč obema in vsemu narodu gledé blaginje in procvitanja. Kajti danes ga ni med nami človeka, ki bi tajil, da napredek kmetstva in obrtništva našega ni v tesni zvezi s povzdigo naroda in da jedno od družega ni možno ločiti. Zaradi tega je prospeh kmetstva in obrtništva našega znamenita narodna zadeva, in mora vselej oni, kateremu je mar narodna stvar,

„Bordeaux, 13. januarija 1871.
(11. ura zvečer. — Št. 7253.)

Vojska generalu Bordonu, Dijon.

Vlada Vas je ravnokar imenovala za brigadnega generala, za načelnika višjega stana vogeške vojne.

Ko smo Vam podelili to stopinjo, smo hoteli pomnožiti Vašo veljavo, poplačati Vaše vojaške zasluge in zljajšati še več, katere pričakuje od Vas republika.

Podpis: C. de Freycinet.“

Res se je treba vprašati, če ne sanjamo . . . Uboga Francija!

Šest dni pozneje je ravno ta g. de Freycinet brzojavil novemu generalu:

„Bordeaux, 19. januarija 1871.

Vojska generalu Bordonu, Dijon.

Ne razumem vednih vprašanj, ki mi jih stavite, da bi vedel, kdo ukazuje, tudi ne težav, ki vedno nastanejo tisti trenutek, ko hočete kaj storiti. Vi ste edini, ki se vedno skicuje na težave in razpore, da bi seveda opravičil svojo nedelavnost. Ne prikrižam vam, da je vlada prav malo zadovolja s tem, kar se je ravnokar zgodilo.

skrbeti, da se najvažnejše vrste, koje tvorijo narod, vztrajno gospodarje.

Toda ne samo prospeh je eden in isti, temveč tudi neprijatelj je skladen obema. To je oni neprijatelj, ki se bajeje zoper slovenski rod in hoče podjarmiti očetovsko zemljo kapitalu in gostati vse vlado. To je tisti neprijatelj, ki iz nesodne zavistnosti hoče kmetu za kapitalu podjarmiti ter cepiti in razkosavati zemljišča njegova, da bi je prodajal kos za kosom, kakor se prodaje sukno na vatle. Temu neprijatelju velja ves naš boj in postavne naredbe, vse pritožbe in postavljanja, karkoli se jih je vršilo v tem oziru. In kdo je ta neprijatelj? To je tisti: lažiliberalizem, ki je davil leta in leta narod naš in še dandanes vede ljubi boj zoper nas v podobi: centralizma, germanizma, ali pa kapitalizma in narodnega radikalstva.

Nedavno smo imeli priliko iz verodostojnega vira poučiti se o pretužnih gospodarskih razmerah na Dolenjskem. Dogaja se, da kmet gré spat s svojo rodbino in zarano je že nekje za gorami. Hkrati zgine vsa kmetška rodbina, in stoprav pozneje se zvé pri županu, da je nekje v štirskih premogovih jamah ali pa na poti v — Ameriko!

More li biti v našem naprednem 19. veku česa ložnejšega od take usoda našega kmeta? Kmet s rodbino svojo zapušča svoje posestvo, dom svoj, na katerem je gospodaril rod njegov nad 100 let, beži in se sramote skriva globoko pod zemljo. Vsaka taka kmetška rodbina, ki je popiha, kakor Nemeec pravi: „Bei Nacht und Nebel“, s posestva, morala bi se fotografovati ter gospódom ministrom in odličnejšim poslancem déti v spominsko knjigo v svrilo, kam privajajo kmeta vse te pridobitve iz liberalne nadvlade.

Kako je neki to možno, da kmet beži z grunta? Vzrok je lahko uganiti. Kmet je početkom liberalne dóbe potratan živél. Héere njegove oblačile so se in opičile meščanski, sinovi so pa hoteli igrati „gospode“. Stare skrinje in omare s cvetkami in drugim domačim lepotičjem postavljali so v kót ali pa v — peč in na njih mesto se je dovažala iz mesta elegantna pohištvena oprava, cče so pa hodili z mestno gospódo na lov. In da bi tako gospodarstvo še lepše procvitalo, pride naj slaba letina — in nesreča je za petámi, zlasti če ima tak kmet posojilo na svojem posestvu in obresti ne more plačevati — rubežen je neizogibna. Marsikakemu kmetu jedva toliko ostane po taki katastrofi, da se more preseliti preko morja v — nov svet.

Govorimo naj takemu v dušo, da mu v Ameriki ne bodo leteli v usta pečeni golobje, da je tam tudi béda, pomanjkanje itd., in da bi se mu reklo, da je ondi goreče peklo, vendar se bode tjá izselil. Zakaj? Ker mrzi svojo rodno zemljo in da bi se sramote raje pogreznil, nego bi pa hodil kot propali kmet od hiše do hiše tlačanit, morda celó k takemu, kateremu je prej skazoval dobrote . . . In ta sramežljivost in mržnja do rodne zemlje, katero je zastonj namakal s svojim pótom, žene ga za morje . . .

Mi pa pravimo: Slovenska zemlja, domača tla v naših slovenskih kmetov rokah, in slovensko šolstvo so glavni pogoji obstanka našega naroda, in naj pristavimo še tretje: samostalno, procvitajoče

Vi niste dali vojni Bourbaki-ja nobene pomoči, in vaša navzočnost v Dijonu je bila popolnoma brez vspeha na pomikanje sovražnika od zahoda na vshod. Kratko, manj pojasnil in več dejanj, to se terja od Vas.

Podpis: C. de Freycinet.“

In tretji dan:

Bordeaux, 21. januarija 1871.

Vojska generalu Bordonu, Dijon.

Če se ima to nadaljevati, odklonil bom za-se vso odgovornost pred vlado za vaše sodelovanje, in vlada bo poskrbela.

Priznam, da sem pričakoval druge reči od vas v tem vojskovanju, in žal mi je, da sem vas tako gorko zagovarjal, nadejaje se, da vas to odloči k domoljubnemu delovanju, ki bi pokopalo vse v pozabljenje.

Podpis: C. de Freycinet.

Ali se zdaj razume, da je bil Bordone zli duh Garibaldijev, njega predobrega, in izgovorimo besedo, preslabega?

In nisem še vsega povedal o tem nečastnem malopridnežu, kogar obnašanje je več kakor sumljivo.

(Dalje sledi.)

obrtništvo, da bi se slovenski in ostige mož iz njegovih vrst ne bile vpetanih v spóne tujega kapitala. Česa je ta skrupel neprijatelj učinil tudi proti slovenskemu šolstvu, kake je je hotel podjarmiti centralizmu, ponemčenju, je dostavno spisal. Toda jasno hodi in poudarjamo: da ima ta neprijatelj svoje ganeznike tudi v našem narodu. Baš v boji za šolstvo se to jasno pojavlja.

Ti naši „radikalci“ stojé totej i na neprijateljskem stališči zoper koristi kmetstva in obrtništva. Njim je svoheča, ki pomenja gospodstvo nad slabejšim, tudi góse. Toda prva pot k poboljšanju je poznanje zlá. Naj poznajo po Slovenskem onega neprijatelja in zavestnike njegove, in ogiba naj se ga kmet in obrtnik, kojemu je skrb za svoj prospeh in za korist naroda.

Politični pregled.

V Ljubljani, 14. aprila.

Notranje dežele.

Katoliški centrum. „Hist. pol. Blätter“ so v zadnji številki objavili članek, v katerem pisatelj odločno priporoča katoliški centrum v avstrijskem državnem zboru. Na to odgovarja „Grazer Volksbl.“, da nemški katoliki v državnem zboru ne morejo zahtevati od odločno katoliških Čehov, Poljakov in Jugoslovanov, da bi opustili svoje narodno stališče. Skofovska izjava za versko šolo ni nikakor povod, da bi se v državnem zboru osnovala nove stranke. To izjavo so podpisali ali kot podpisano vsprejeli tudi slovanski in italijanski škofje. Gotovo je, da škofje s svojo izjavo niso hoteli s svoje strani provzročiti novih strank. Te bi bile v sedanjem trenutji predržné in majo vesten poskus.

Fzm. in tajni svetovalec Scudier toži po dr. Koppu list „Vaterland“, ker mu je ta očital neko dejanje, ki žali čast imenovanega dostojanstvenika.

Vnanje države.

Italija. „Nuova Antologia“ poroča o odstopu Bismarekovem to-le: Vzrok, da je knez Bismarek odstopil, je vsekako različnost značajev cesarjevega in Bismarekovega. Značaj Bismarekov je praktičen, a cesarjev mističen. Dva toli različna značaja toli veljavnih mož se nikakor nista mogla vjemati. Konec odstavku pa se glasi: „Trozveza se ne bode rušila vsled tega. Osnovana je na dve podpori: Pisane pogodbe treh držav in moža, ki je splel trodržavno zvezo. Zadnja in vsekako trdna podpora se je umaknila. Vendar se zveza ne bo rušila, a težje jo bode ponoviti in stalno ohraniti, kakor do sedaj.“ Nadalje govori, da se bode že še pokazala posledica Bismarekove ostavke. Nemškega cesarja imenuje „mogočnega mladeniča“, čegar volje in nazorov ni mogel skušen in zveden svetovalec Bismarek zaduševati.

Francija. Povodom potovanja predsednika francoske republike na Korziko se poroča iz Pariza: „Korzika je bolešno dete Francije, še bolj pa republike. Otok provzročuje vsako leto 18,682,500 fr. troškov, a donaja le 5,761,200 frankov, torej mora francoska vlada dodati na leto 12,922,250 frankov. Korzika gré pod francosko vlado rakovo pot. Le polovica njenega površja je obdelana, sicer je pa le sama pustinja in pašnik. Obrta ni, v bogatih rudnikih ni rudarjev, državni gozdi stanejo vsako leto 100.000 frankov več, kakor donajajo. Vsako leto je 12.000 prestopkov, ki se kaznujejo z 1,000.000 ali 1,100.000 frankov. Že več let zidajo se železnice, ki so dražje, kakor v Franciji, kar vsekako ni malo. Volitve so jako burne, večkrat teče kri. Sploh so se razmere na Korziki zdatno poslabšale, odkar se je pretvorilo francosko cesarstvo v republiko.

Rim. Sv. oče papež Leon XIII. je sklenil poslati okrožnico nuncijaturam in nadškofijam, v kateri izraža svoje mnenje, da bi se prvi zbor kardinalov vršil v Rimu. Ko bi bila onda Italija v vojni z eno ali drugo državo, kateri gré pravica „veto“ v zboru, vrši naj se zborovanje kardinalov na Malti. Okrožnica pravi nadalje, da ne smé papež Rima zapustiti, ker bi s tem prenehala pravica papeževega sedeža do Rima in njegove zemlje, ter poudarja konečno potrebo in božji početek papeževe sretne moči.

Rusija. „Politiki“ se poroča iz Peterburga: Odkar je odstopil knez Bismarek, pišejo ruski listi mnogo o sporazumljenji štirih velikih evropskih držav: Avstrije, Rusije, Nemčije in Francije. To sporazumljenje bode baje provzročil nemški cesar Viljem s svojo samostojnostjo in d:znim načrtom. s katerim bode obrnil politiko Nemčije na nova pota. — „Graždanin“ pozdravlja nameravan prihod nadvojvode Karola Ludovika in sina njegovega Franca Ferdinanda v Peterburg. Na drugi strani priporoča omenjeni list sporazumenje Rusije z Nemčijo, katero naj bi bilo naperjeno proti avstrijski vzhodni politiki. Proti tej zvezi so pa posebno „Mosk. Vedomosti“, ker hoče Nemčija od Rusije vadno kaj vzeti, toda ničesar jej dati. Vojaški list „Svet“, kakor tudi drugi ruski listi, posebno „Graždanin“, trdijo, da ni nemogoča pobota med Fran-

aljo in Nemčijo; ta pobota, katero si želi posebno nemški cesar, boče pa, kakor meni „Svet“, osamila Rusijo. „Građanin“ pa trdi, da bi se lahko Rusija pridružila Franciji in Nemčiji, če bi se te dve državi med seboj sporazumeli, ter bi ne trebalo več dosedanje trodržavne zveze. Pri vseh teh različnih mnenjih se pa lahko konstatuje, da imajo skoro vsi ruski listi sveto Rusije s Nemčijo za bolj mogočo, kakor z Avstrijo, ker se politični interesi Rusije in Nemčije nikjer ne križajo. Rayno vsled tega nastala bi lahko trdna prijateljska zveza med Rusijo in Nemčijo, ko bi hotela Nemčija sporazumeti se z Rusijo proti avstrijski vzhodni politiki. Vkljub vsemu temu pa menijo ruski časnikarji, da ni povsem nemogoče sporazumenje Rusije z Avstrijo z ozirom na balkanski polotok, ker se lahko določi trdna meja med obema imenovanimi državama. Potem bi pa bila Nemčija za Rusijo nepotrebna, posebno, ker je sporazumenje Rusije s Francijo zmerom mogoče. — Bržkone pa ostane evropska politika še nekaj časa na svojem stališču.

Nemčija. „Reichsanzeiger“ objavlja imenovanje državnega ministra in ministra za kupčijo in obrt, barona Berlepscha, in državnega tajnika vnanjih zadev, barona Marschalla za pooblaščenca k zaveznemu svetu. Zanimivo je, da se še le v tej objavi imenuje Berlepsch „državni minister“. Ker je bil Berlepsch imenovan za ministra proti volji Bismarckovi, obnavljal se je ta, sprejeti ga v svojo vlado, iz česar se je uveljavil prepis za vladni ukaz iz leta 1852, ki je prouzročil končno Bismarckovo ostavko.

Švica. Na velikonočne praznike se je sošel v Oltnu drugi delavski zbor, katerega so so vdeležili zastopniki švicarske delavske zaveze. Glavni predmet obravnave je bilo vprašanje o izpremembi tovarniškega zakona; delavci želijo, da se razširi uporaba zakona na vse delavce, da se določi delavna doba na 10 ur na dan po vseh tovarnah, od katerih naj se odšteje poldanski počitek poldruge ure ali dveh ur. Določbe tovarniškega zakona, kateri se tiče tudi otroškega dela, naj se uporabijo tudi za domači obrt ter prepove žensko delo po zdravju škodljivih tovarnah. Po tovarnah naj se nastavijo tudi podzorniki. Nadalje naj skrbi država za ponesrečene delavce. — Proti načrtu, da bi praznovali delavci 1. dan maja, so mnogi delavski krogi v Švici, in neki list piše z odločno somišljenostjo: „Po našem vsekako starokopitnem mnenju je vsak človek delavec, ki preživi dan v poštenem delu in trudu. Vsi smo delavci, bodisi da rabimo kladivo, ali pero, bodisi da delamo v podzemskih votlinah ali pa v uradnih, da le zvesto svoje dolžnosti izpolnjujemo. Vsi smo drug drugemu potrebni, drug na drugega navezani. Mi hočemo zboljšati svojo usodo, drug za drugega delati, a nečemo prizadevati si, da bi naredili iz poštenega delavnika dan pijancev in razgrajalcev.“

Izvirni dopisi.

Iz Bohinja, 11. aprila. (Sadjarstvo.) Ako se pripelješ v Bohinj in kreneš pri Bitnjah na desno, popelje te ozka pot med strmimi pečnami v zgornjo dolino Bohinja. Kmalu dospješ do Jereke. Svet se ti nekoliko odpre in vesel, da si prekoračil „korita“, ogleduješ strmo, visoko hribovje. V zvožju tega vidiš precej velike vasi: Čušnjica, Srednja Vas, Studor itd. Nad vasjo Jereko se ti oko nehoté ustavi nad zelo strmim, kamenitim hribom, Jeljem. Kaj vidiš? Na skoro nepristopnih krajih ugledaš majhne kočice. Morebiti bi, ne zmenč se za te, kar nadalje korakal, da ne zapaziš ob pečevju tu in tam obdelano zemljo, kake majhne zelenice ter se prepričaš, da tu res prebivajo ljudje. Če vprašaš kakega Jerekarja, kaj so te kočice, ti prijazno odgovori: „To je vas Podjelje“. Idite tja, videli boste, kake sadjarji so tu. Sem te hočem peljati. Ne pričakuj znamenitosti, prepričan pa bodi, da se vrneš z zadovoljnostjo.

Sadjarstvo! Koliko se je že o tem pisalo po raznih knjigah in časnikih. In ne zastoj. Malo je zemskih pridelkov, kateri trud bolje poplačujejo, kakor reja sadja. O tem nas učé vsakdanje skušnje. Sadjereja se je dandanes dokaj razvila; ne še povsod, a vendar v mnogih krajih naše mile domovine. Daj Bog, da bi se tudi drugi kmetovalci, kateri v tej stroki še niso mnogo ali nič storili, pridno poprijeli sadjarstva. Če pa že želimo, da bi naše ljudstvo povsod marljivo gojilo sadno drevje, moramo gotovo najprej to priporočati onim nesrečnim krajem, kjer se pije špiritovo žganje. Mošt bi mogel škodljivo pijačo kedaj izpodrinuti. Bohinjci so v prosep sadjarstva dokaj storili. Mogoče, da boče njih mošt zapri pot špirtu v Bohinj. Bohinjsko sadje si je že tu in tam, v tej in drugej razstavi sreklo priznanje.

Vir vsega sadjarstva v Bohinji je neovržno vasica Podjelje. Njej, a esobito vplivu dveh bratov Primoža in Janeza Staré-ta se ima zlasti zgornja dolina zahvaljevati, da se je tekom let toliko raznovrstnega sadnega drevja zasadilo. Pa oglejva si Podjelje. Nič posebnega, nič znamenitega. Majhne

koče izvzemaš treh so močno razstresene po grmovitem strmem hribu. Dasi teh sehišč ni veliko, vendar ne moreš vse jedenkrat pogledati. Kako pust odljuden bi bil ta kraj, da ni toliko zasajenega sadnega drevja. Slednje je, kar kraj diši. Kjer je le kaj prestora, dviga se iz zemlje dreyesce. Nahajaš je čisto v težko pristopnih krajih. Zlasti umno se pečata s sadjarstvom prej omenjena brata. Zastoj bi iskal na njihovem posestvu praznega prostorčka. Kjer je le mogoče, raste raznovrstna žlahtna dreyesca. A oglejva si še dreyesnice in gredice, kojih imata več. V teh so zastopana gozdna, sadna drevesa in rože. Tu vidiš ravne topole, lipe, smreke, nagnoje, borovce, hraste, tam žlahtne hruške, jablane, marelice, slive, češplje, orehe itd. V gredicah ti pa odsevajo lepo dišeče rože. Če te spremlja že postarpi Janez Staré, po domače Kristan, poreče ti s smehljajočim glasom: „Da, odkar jaz sadjarim in rožarim, vam ni treba planink (Edelweiss) več pod Triglavom iskati te sem pridite, tu jih imate.“ Le tako naprej Podjelje!

Ko bi pač vsi gospodarji, kateri imajo več ali manj zemlje, taisto tako uporabili v prosep sadjarstva. Ozri se po svojem posestvu, ali ni morebiti kje kak košček zemlje še prazen? Ako ga najdeš, ne pusti ga v nemar. Cepi v mladosti za stare zobe. Veselje bodeš imel, ko ti bode drevo dobro vspevalo, še veselaši boš, kadar ugledaš sad na njem. Tekom časa bodeš tudi ti vzgojil veliko sadnega drevja. Tedaj poljedelci ne dremajte več, na delo, poskusite, začnite! Že zavest, da si boste takim potom v domačem logu trajen spominke postavili, naj vas navdušuje. Vaši potomci, kateri bodo živeli sad vašega truda, vsikdar se vas bodo radi spominjali. Vzglej vam postavim marljive Podjelce. Vi ne boste imeli na vaših zemljiščih toliko truda, kakor le-ti, ker sem prepričan, da ni človeških sehišč, koja bi imela takovo lego, kot Podjelje.

Iz krškega okraja, 12. aprila. Svoje dni mi je neki mož pripovedoval: Na Dolenjskem je gričast svet, pa slaba pota; toda po gričih nam sladka vinska trta zori, rujno vince nam ude mehči, da se tudi po slabih potih lahko gibljemo. Pota so pa naši predniki že tako delali, da je moral vsaj na vsak streljaj biti klanec; ako ga ni bilo precej priličnega zraven, zavijali so cesto tako, da so jo v klanec pripravili. Brez klanca je Dolenjcu pot dolgočasna. Tega modrovanja se vselej spominjam, kadar me pot pelja po državni cesti iz Krške Vasi proti Čatežu. Preko Krke proti Čatežu je dolg in strm klanec, in po tem strmem klanecu gré državna cesta proti Samoboru. Takraj in onikraj Čateža je človeka strah na vozu zaradi strmine. A od Krške Vasi je preko Krke lep raven svet ob Krki in Savi, toliko od vode odaljen, da tega sveta voda ne zalije. Lahko bi šla cesta popolnoma po ravnem svetu pod Čatežem, ki je na griču; ta cesta je tudi že zdavnaj odmerjena in nekoliko pričeta, a izpelja se le ne, kakor bi Dolenjec brez klanca ne mogel obstati.

Poslušajte, kaj se je te dni dogodilo. Marljiv kmetovalec iz šent-jernejške fare gré v Samobor po mavec. Na klanecu od Čateža proti Krški Vasi se pod težkim vozom zavora prelomi. Konji velike teže ne morejo vzdržati, voznik pride pod kolesa, ki ga tako potarejo, da ga še nekoliko živega v Cerklje pripeljejo, kjer v sv. olje dejan kmalo izdihne svojo dušo. Tako na nepotrebnem klanecu konča življenje svoje oče peterih nepreskrbljenih otrok. A državna cesta čez klanec naj le ostane, ker Dolenjcu je cesta brez klancev dolgočasna.

Z Gorenjskega, 10. aprila. Soditi po vsem tem, kar smo brali in slišali o naši kranjski gimnaziji, je opravičen naš strah, da je ta srednja šola pokopana s pomočjo državno za dolgo časa. Kdo je kriv, še zdaj menda ni gotovo, a toliko se sme brez pomisleka trditi, da neki faktorji niso vselej tako ravnali, da bi bila čast in veljava šole varovano pred ljudstvom, kakor pred cesarsko vlado. Po toči zvoniti pa je prepozno, in zato je bolj pametno premisliti, kaj bi nam Gorenjcem najbolje kazalo za prihodnost. Naša želja opravičena je pač vedno bila in ostane ta, da imamo v Kranji srednjo šolo, najbolje celo gimnazijo. Na to željo in zahtevo davkoplačevalcev bi se morala vlada ozirati po vrednosti. To pa se nam ne zdi pravo zadostilo, če v Ljubljani nekoliko paralelk odcepajo od sedanje gimnazije in iz te napravijo nižjo gimnazijo, ne za Gorenjce, ampak za vso deželo.

Ker smo izbrali že vse postavne pomočke, da nam visoka vlada vrne šolo, smo začeli presdarjati, ali bi si ne mogli pomagati sami vsaj za nekaj

časa. In res je mnogo odličnih rodoljubov prišlo do tega prepričanja, da se more s skupnimi močmi ustanoviti v Kranju cela gimnazija, privatna s početka, pa s pravico javnosti. Faktorji, s katerimi bi se dale računati, so ti le glaynejši poleg drugih: Prvič navdušenje Gorenjcev za to šolo, in to je velik faktor. Drugič pripravno poslopje, kraj in druge ugodnosti v mestu Kranju. Kranjski mestni očetje bi z veseljem pozdravili predlog ustanovitve cele gimnazije, da bi jim le preveč troškov ne prizadejala. Troški seveda so glavna reč in ti bi se morali kar moči znižati v začetku.

Profesorjem bi se dala le mala plača; ker pa z malo plačo ne morejo živeti med svetom, zato bi profesure prevzeli najlozje redovniki. Novomeška gimnazija ni bila svoje dni nič slabejša, torej bi se tudi v Kranju lahko poskusilo z redovniki. Ako bi pa č. oo. frančiškani ne bili pripravljeni prevzeti, prevzeli bi lahko jezuitje. To so odlični učenjaki in učitelji in bi slovela kranjska gimnazija.

Nadalje bi Gorenjci prosili prevz. knezoškofa, da prestavijo malo semenišče v Kranj. S tem bi se število učencev pomnožilo in male dotacije profesorske bi se dale vsaj začasno pokriti.

Ako Bog dá svoj blagoslov, vzrasla bi iz tega malega zrna mogočna rastlina v korist in čast Kranjcem posebno Gorenjcem. Kdor ima kakov boljši nasvet, naj ga prijavi, znabiti pridemo do zaželenega smotra.

Dnevne novice.

(Presvetli cesar) je potrdil od deželnega zbora sklenjeni postavni načrt glede na vodovodno naklado za deželno stolno mesto Ljubljano.

(Pri današnji dopolnilni volitvi) v mestni zastop ljubljanski so bili izvoljeni v III. razredu nastopni gospodje, vsi priporočeni od neodvisnega narodnega meščanskega odbora: Ignacij Valentinčič 251, Ivan Tomšič 242, Oroslav Dolenc 237, Franc Peterca 211, Josip Prosenec 202 glasov. — V manjšini so ostali gospodje: Föderl 145, Zupančič 145, Žitnik 143, Kunc 142, Počivalnik 115 in Železnikar 46 glasov. — Vdeležilo se je 380 volilcev; v primeri z drugimi leti so bile letos volitve zelo živahne od vseh strani. Z izidom smemo zadovoljni biti in čestitamo neodvisnemu narodnemu meščanskemu odboru na zmagi, ki naj navdušuje neodvisne narodne volilce tudi v drugem in prvem razredu v prihodnjih dneh.

(Najden zaklad.) Pri Žalini na Dolenjskem sta našla dva kopalca gromaza pred kratkim v zemlji lonec z 900 srebrnimi starimi denarji. Zaklad so razdelili in novce prodajajo po raznih krajih. Nekaj takih oglejskih tržaških in goriških srebrnikov iz 13. stoletja je nekdo ponudil tudi gospodu kustosu Müllnerju, da se kupijo za Rudolfinum ljubljanski. Med njimi so od očaka Gregorija (1251—1269) v petih tipih in Rajmunda (1273—1298) v štirih tipih; dalje tržaškega škofa Ulrika (1238—1255) dva tipa; ko je bil škofovski stol izpraznjen l. 1254 en tip; škofa Arlonga (1262—1282) šest tipov in od goriškega grofa Alberta II. (1268—1304) en tip. Zanimivo je, ker se iz tega zaklada vé, kake denarji da so tačas krožili po naši deželi, in da pravljice o zakladih niso čisto prazna stvar. Prav bi bilo, ako bi še kak prodajalec tega denarja prinesel svojo rabo pokazat gospodu kustosu v Rudolfinum, da se zbirka izpolni gledé posamne vrste denarja v deželnem muzeji.

(Imenovanja.) Okrajni sodnik v Piranu Artur Fleischer je imenovan svetovalec pri deželnem sodišču v Trstu, okr. sodišča pristav v Voloskem K. Maldoner pristavom pri dež. sodišču v Trstu in avskultant J. Zottig pristavom v Montoni oziroma Voloskem. Sodniški pristav v Mariboru dr. Wradratsch je imenovan sodnikom v Št. Pavlu in avskultant A. Neumaier pristavom v Št. Pavlu.

(Iz Rima) 12. t. m.: Zjutraj ob 5. uri dospeli v Rim; deževno vreme, prav kakor pri odhodu iz Ljubljane. Jako utrujeni; kar smo na potu, nismo si še čevljev sezuli. Vsako noč po železnici — in talijanske železnice so mnogo slabejše od naših, kar se tiče zloznosti. Doslej smo bili brez vsacega programa, vsak je hodil, kamor se mu je ljubilo. Slovenci smo skupaj — kar je zanimivosti smo si ogledali v Padovi: cerkev sv. Antona, sv. Justine, škofijsko muzej, botaničen vrt, glavne spomenike mesta, prato della valle itd. Včeraj ob 6. uri dospeli v Loreto, ondi opravili svojo pobožnost, potem si ogledali cerkev na drobno, nad mestom krasen

razgled proti morju in Castelfidardu. Hrana draga; italijanski posti so bujši memo naših. Za prtljago, katero smo pustili v gostilnici čez dan, treba plačati eno liro. V Rimu na kolodvoru sprejel nas je prijazen č. g. dr. Nagl; tu je vse vrejeno, Slovenci stanujemo v Animi; tiskan program za celi teden razdeljen, torej upam, da bode potlej več reda.

(Iz obrtniških krogov.) Na izrecno prošnjo objavimo naslednje vrstice, prepuščajoč zagotovilo istinitosti dotičnikom, ker o stvari nismo poučeni: Za stavbinska dela nove deželne bramborske vojašnice sta vložila ponudbi kranjska stavbinska družba in g. F. Zupančič, ta pa celó za 1 do 2 odstotka cenejšo. Delo bode oddano ta teden. Stavbinska družba je lojalna proti domačim obrtnikom in je taiste povabila, da so ž njo vložili skupno ponudbo, ker nji je ležeče največ na zidarskih delih. Slavni dež. odbor, ki želi pomagati domačim obrtnikom, bode gotovo oddal delo tako, da bodo tudi domači obrtniki imeli dela in zaslužka. Posebno ljubljanski kamnoseki, ki počivajo že od zgradbe mestne vojašnice, naj bi se jemali v počtev. Z zaupanjem se torej obrača obrtniški stan do sl. dež. odbora.

(Knez nadškof solnograški) je bil danes zjutraj slovesno pokopan. Rodil se je dne 30. jan. 1818 v Halleinu ter bil posvečen 1. avg. 1844. Od l. 1857 do l. 1876 je bil opat benediktinskega samostana sv. Petra na Solnograškem. Leta 1876 je bil po smrti kardinala Tarnoczyja izvoljen knez nadškofom. Kot tak je bil član gospodske zbornice, solnograškega in tirolskega deželnega zbora, primas Nemčije in „legatus natus“ apostolskega stola. Od l. 1883 je bil tajni svetovalec presvetlega cesarja. Bil je do brotljiv, ljubeznjiv, in priprost, prijatelj katoliških društev in cerkvene glasbe. B. I. P.

(Z Vrhniko) se nam poroča: Rodoljubna Petričeva rodovina v Verdu je priredila svojim znancem in prijateljem velikonočni ponedeljek domačo zabavo. Častno je rešil svojo nalogo po g. vodji Levstiku izvežbani mešani zbor. Venec zabave ste bili igri, izvirno domače delo za lepo in pravo navdušenih Slovencev: „Sv. Tekla, ikonska mučenica,“ igrokaz iz prvih časov krščanstva, in „Na Gorenjskem,“ igrokaz z dvospeli in deklamacijo. Tacega zdravega razvedrila potrebuje naš slovenski oratar, ker mu navdušuje srce za plemenito in vzvišeno. Tako gledališče je izobraževališče. Zato slava režiserju! Vivat, floreat, crescat poštena slovenska stvar!

(Slavni občni zbor „Posojilnice“ v Celji) je v svoji seji 25. marca t. l. sklenil „Podpornemu društvu za slovenske velikošolce na Dunaji“ podeliti dar 50 gl. Odbor imenovanega društva je to svoto vže prejel in izreka tem potom najiskrenejšo zahvalo za velikodušni dar slavne „Posojilnice“ v Celji.

(Župnija v Starem Trgu) na Štajarskem je dobil č. g. Anton Šlander, kn. šk. duh. svetovalec in župnik v Slov. Gradci.

¶ ¶ (Poštna zveza med Osilnico in Brodom) pri Kulpi je prenehala. V začetku marca t. l. pa je vpeljana vsakdanja vožnja pošta iz Čubra na Plešce in od tod v Osilnico vsakdanja potna pošta. Vse pošiljatve iz Ljubljane torej naj bi dohajale skozi Bakek-Čubar.

(Podružnica sv. Cirila in Metoda za Beljak in okolico) napravi drugo nedeljo po Veliki noči, dne 20. aprila 1890 shod v Prošovicah pri Mariji na Zili v gostilni gosp. Šumija ob 3. uri popoldne po naslednjem dnevnem redu: 1. Pozdrav načelnikov. 2. Deklamacije: a) „Svetinja.“ Zložil A. Aškrc. b) „Deklica, ki je v šolo hodila.“ Zložil Stanič. 3. Poučen govor, govori blag. g. dr. Jožef Vošnjak. 4. Nasvėti in predlogi. 5. Domača zabava, pri kateri bodo družbo razveseljevali vrli loški pevci in razni govorniki. Podpisano načelnštvo vabi prav uljudno, da se tega shoda izvolijo vdeležiti častiti družbeniki in oni, ki hočejo k naši družbi pristopiti; sploh pa so nam dobro došli vsi rodoljubi slovenski in prijatelji naši. Načelnštvo.

Raznoterosti.

— Propad Rima. S silo ugrabljeno blago nima sreče in teka. To jasno dokazuje napredujoči propad rimskega mesta. Vkljub temu, da biva v Rimu italijanski kralj z mnogoštevilnimi dvornimi dostojanstveniki, da se ondi nahajajo vsi najvišji državni uradi itd., vendar večno mesto nazaduje orjaškim korakom. Po statistiki, ki se opira na uradne listine, stoji sedaj v Rimu 4000 praznih poslopj, v katerih je prostora za najmanj 20.000 stanovalcev. Zadnja tri leta stavilo pa se je skupaj samo dvajset novih hiš. K letošnjemu karnevalu došlo je v Rim

samo kakih 5000 tujih gostov, dočim jih je prejšnja leta v tem času prihajalo na stotisoč.

Telegrami.

Dunaj, 14. aprila. Delavci in stražniki severo-zahodne železnice zahtevajo za 15 odstotkov zvišano plačo, osemurno delo, nedeljski počitek in praznik 1. dan majnika. Enake zahteve stavijo premogokopi severne železnice. Osojbe francoskih in angleških modnih salonov je danes ustavilo delo.

Praga, 13. aprila. Zidarski pomagači so sklenili praznovati 1. dan majnika, ako dovolijo delodajalci.

Mozambique, 13. aprila. Makololi so umorili portugiskega častnika Valadina, uradnika Almeida in 150 vojakov.

Cannes, 13. aprila. Stanley je došel ter se takoj poklonil princu Valeškemu.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		trakomera v mm	teplomera po Celsiusu			
12	7. u. zjut.	726.7	6.2	sl. svzh.	oblačno	
	2. u. pop.	724.3	8.8	"	"	5.00
	9. u. zveč.	724.2	6.4	sl. zap.	"	dež
13	7. u. zjut.	724.8	7.0	sr. jzpad	oblačno	
	2. u. pop.	726.8	10.2	brezv.	"	0.00
	9. u. zveč.	728.2	6.8	sl. zah.	"	

Srednja temperatura obeh dni +7.1°, in 8.0° za 2.0° in 1.1° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

14. aprila.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	89	gl.	30	kr.
Srebrna " 5% " 100 " " 16 % "	89	"	40	"
5% avstr. zlata renta, davka prosta	112	"	80	"
Papirna renta, davka prosta	102	"	45	"
Akcije avstr.-ogerske banke	942	"	—	"
Kreditne akcije	302	"	75	"
London	118	"	95	"
Francoski napoleonid.	9	"	44	"
Cesarski cekini	5	"	65	"
Nemške marke	58	"	37 1/2	"

Bogu Vsegamogočnemu je v Svojem sklepu dopalo našega preljubega očeta, oziroma strica in deda, gospoda

Matevža Kolenc-a,

po dolgotrajnem in mučnem trpljenji, prevedenega s sv. zakramenti, danes ob 9. uri iz te doline solz v boljšo večnost poklicati.

Truplo predragega ranjkega bode pokopano v sredo 16. t. m. ob 5. uri popoldne iz hiše Vegove ulice št. 8, na mirodvoru pri sv. Kristofu.

Sv. maše zadušnice darovale se bodo v raznih cerkvah.

Blagega pokojnika priporočamo v pobožni spomin in molitev.

V Ljubljani, 14. mal. travna 1890.

Marija Medved roj. Kolenc, Jan Kolenc, Ivanka Kolenc, Franja Kolenc, otroci.

K. PALICE
v bogati izbiri priporoča za prihodnjo sezono (10-4)
I. kočevski domači obrt
v Ljubljani, Scheilburgove ulice 4.
Za prekupevalce vsakako najcenejša zaloga.

VIZITNICE
priporoča
KATOL. TISKARNA.

Zahvala.

Podpisani si šteje v prijetno dolžnost, da javno zahvali iskreno p. n. gg. idrijske pevce in domačega gosp. učitelja Luko Albrohta na krasni podoknici in prirejeni ovaciji na predvečer mojega odhoda iz Ledin. Ta prekrasni večer mi ostane trajno v spominu, kakor tudi nikdar ne bom pozabil gospodov, ki so mi s prepevanjem prekrasnih pesnij pokazali, kako vedó ceniti odhajajočega prijatelja in znanca-duhovnika. Živeli!

Anton Žgur,

(1) župnik belocerkovski.

Koverta s firmo

priporoča

Katoliška Tiskarna

po nizke ceni.

(20-7)

Karola Gianija zalogo umetaljne vezanine in tkanine priporočata

Fellinger & Hassinger

Dunaj, I., Seilergasse 10, Götweigerhof

volečasti duhovščini kakor:

bandera, baldahine, mašne plašče, dalmatike, pluviale, velume monštrance, ketiše, kadilnice, altarne svetilnice, svete kipe, križeva pota, božje grobe, cerkvene lestence od stekla in medi, vsakovratne oblike in sloga. Na zahtevanje pošiljajo se parametri na ogled.

Skoro 100 let imajoči sloveč obstanek naše ustanovitve jamči zanesljivost naše trditve.

Ilustrovane cenike pošiljava brezplačno in franko.

Oznanilo.

Slovenski rodoljub dobi

mesto sodelovalca pri slov. političnem in gospodarskem listu.

Kdor živi v okoliščinah, da more vsprejeti tako službo, naj se oglasi v „tiskarni sv. Cirila“ v Mariboru.

(3-3)

Ljubljanska delniška družba za plinovo razsvetljavo.

Podpisana družba, v izvrševanju inštalacijskih del izkušena, preskrbela si je od sl. mestnega zastopa koncesijo za

vpeljavo vodovoda v poslopja

(3-1)

ter si vse potrebno orodje in tvarino za to omislila; priporoča se torej v prav obilna naročila.

Dotične zadeve tikajoča se vprašanja raztolmači in proračune stroškov na zahtevo predloži vodstvo tovarne.

Upravni svet delniške družbe za plinovo razsvetljavo.